

nodne med Hensyn til Tilbeiebringelsen af Bevisligheder fra Tiltaltes Side og Indkaldelse af Vidner (§§ 281 og 283), finder Hovedforhandlingen Sted til den i Stævningen berammede Tid, jfr. dog § 280, i et offentligt Møde, § 285, hvorved dog bemærkes, at Dommeren selvfølgelig ogsaa her i de i § 156 ommeldte Tilfælde ved en Kjendelse vil kunne bestemme, at Dørene skulle lukkes. Fremgangsmaaden er da i det Hele den samme som under Hovedforhandlingen for Rævningeretten, med Undtagelse af at visse Bestemmelser (om Vidners Udeblivelse eller Vægring ved at svare og om en forstyrrende og Rettens Værdighed krænkende Udsæd) her overføres fra Kapitlet om Forundersøgelsen; dog kan der her oftere blive Spørgsmaal om at oplæse nedskrevne Vidneforklaringer, fordi man, for at gjøre Behandlingen af disse Sager mindre vidtloftig og kostbar, har troet at kunne give Dommeren Bemyndigelse til at tilstede, at Vidner, som hvo udenfor Retskredsen, kunne afgive Forklaring ved deres Hjemting (§ 282), hvorved det ibrigt er forudsat, at den Tiltalte indstævnes til at paahøre Forklaringen, og at han, naar han møder, kan stille Modspørgsmaal til Vidnet paa sædvanlig Maade. Derfor imidlertid Dommeren i Hovedsagen under dennes Forhandling maatte finde, at Vidnets personlige Møde er af Vigtighed, vil han kunne bestemme, at et saadant skal finde Sted, hvorefter da Sagen udsættes.

Som det vil sees af det Foregaaende bør Sagen i Almindelighed tilendebringes i eet Retsmøde; men ligesom man alt har berørt Tilfælde, hvori en Udsættelse af Sagen kan finde Sted, saaledes har man troet at burde bemyndige Dommeren til ogsaa i andre Tilfælde at udsætte Sagen i en kort Tid, naar Saadant findes fornødent til dens rette Oplysning, hvad enten Andragendet derom fremkommer fra Anklageren eller den Tiltalte (§ 289).

Naar den Straf Tiltalte kunde paadrage sig ved det af ham udbviste Forhold, ikke kan overstige Bøder, maa han i Overensstemmelse med de i den civile Proces gjældende Regler ansees raadig over Sagens Gjenstand, og man har derfor ikke fundet nogen Befølgelighed ved at foreskrive, at den Tiltalte i saadanne Sager

skal, naar han, skjøndt lovlig stævnet, udebliver, ansees for at have vedgaaet den ham paafsigtede Forseelse, og altsaa dømmes, uden at der bliver Spørgsmaal om ydelligere Bevisførelse; dog er der i dette Tilfælde indrømmet ham Afgang til at faae Dommen ophævet, naar han kan godtgjøre at have havt uovervindeligt Forsald og at have været ude af Stand til at anmeldte Saadant i rette Tid (§§ 290 og 292). Udebliver den Tiltalte i andre Sager, som høre under Underrettens Afgjørelse, blive Forfristerne i 7de Kapitel at anvende, saafremt der ikke findes Anledning til at udsætte Sagen.

Endnu skal man kun med Hensyn til Forfristerne i § 293 om Protokolforelsen bemærke, at man, skjøndt en saadan Bestemmelse medfører en Modifikation af Mundtlighedsprincipet, dog med Hensyn til Afbenyttelse af Indholdet af den Tiltaltes og Vidneres Forklaringer under en paafølgende Appel har anset det nødvendigt, at det Væsentlige af dette Indhold tilføres Protokollen og derefter optages i Domsakten, fordi Forhandlingen for Retsretten formentlig uden Nødvendighed vilde vidtloftiggjøres og medføre større Besvær og Beføstning, dersom det i ethvert Tilfælde skulde være nødvendigt at gjentage hele den Forhandling, som har fundet Sted for Underretten.

Kapitel 9.

Om Indankning af Herreds- og Byretternes Domme for Kredretterne.

Naar Mundtlighedsprincipet gennemføres i Behandlingen af alle Straffesager, maa Afdelingen til Appel selvfølgelig blive meget indskrænket, navnlig forsaavidt den ganske maa bortfalde for de Sager, der behandles ved Rævningeret, hvor der vel kan blive Spørgsmaal om Anvendelsen af andre Retsmidler mod en Dom, for at faae denne erklæret ugyldig, men uden at Virkningen i Reglen bliver den, at Sagen paakjendes endelig af den overordnede Ret, hvormod den hjemvises til ny Behandling ved den samme eller en anden Rævningeret. Heller ikke kan med Hensyn til de Sager, som behandles ved Underretterne, en egentlig Appel finde